

ÇOCUĞUM ÖDEV YAPMAK İSTEMİYOR

BU ÇALIŞMAMIZDA NELER VAR:

Ev ödevleri, ebeveyn çocuk ilişkisini yıpratıcı önemli konulardan biridir. Çalışmamızda bu soruna yol açabilecek bazı nedenleri inceleyerek çözüm önerilerinde bulunacağız.

Çocuğa sorumluluk bilinci kazandırmak için olayların neden-sonuç ilişkisini öğrenmesine fırsat tanınmalıdır.

Zaman zaman zorlanması ve kendi çözümlerini oluşturmaya izin verilmelidir. Çocuklar ancak bu şekilde gelişebilir ve güçlenebilirler.

SORUMLULUK KARMAŞASI:

Çocuğun ödev yapma konusundaki isteksizliği, bazen anne-babanın, çocuğun eğitimine destek olma sınırlarını aşarak, çocuğa ait sorumlulukları da üzerlerine almalarından kaynaklanabilir.

- Eğer anne - baba çocuğun unuttuğu ödevlerini onun yerine telefonda öğreniyorsa,
- Çocuğun, ödevi hakkında öğretmene açıklama yapması gereken durumlarda bile, buna fırsat vermeyip açıklamayı kendisi yapıyorsa,
- Evde unuttuğu ödevi, ders malzemesini onun yerine okula götürüyorsa,
- Ödevin zamanında veya istenilen şekilde teslim edilememesine çocuktan daha fazla endişe duyuyorsa,
- Çocuğa sürekli ödevlerini yapıp yapmadığını soruyor ya da sık sık ödevini yapmasını söylüyorsa, çocuk ödev yapma sorumluluğunun kendisine ait olduğu bilincine ulaşamaz.

Bunu, ailenin sorumluluğu gibi algılamaya başlar ve her seferinde onların hatırlatmasına ve yardımına ihtiyaç duyar.

Hayatı çocuk için sürekli kolaylaştırmak; çocuğun sorumluluklarını fark etmesine engel olur.

Bitirmemek konusunda ısrarcı olduğu bir ödevin, unuttuğu bir ders aracının sonuçlarını çocuk kendisi yaşamalıdır ki sorumluluk kazansın, kendi ayakları üzerinde durabilsin.

"Başkaları ile yarışmak yerine, çocuk kendisi ile yarışmalıdır. Önemli olan, çocuğun dünü ile bugünü arasında görülebilen somut farktır. "

MÜKEMMEL ÖDEV:

Anne-babanın ödev kontrolünde aşırı titiz davranarak sık sık düzeltmeler yapması, sürekli eleştirilerde bulunması, çocuğun ödevlerine çok fazla zaman harcamasına ve bunun sonucunda da yılgınlığa yol açabilir.

Ayrıca sürekli hatalara odaklanması çocukta yetersizlik duygusuna sebep olabilir. Ödevlerde mükemmellik beklenmemeli, başarılı yanları ve çabası takdir edilmeli, yapılan hatalarla ilgili öneri ve eleştiriler için yapıcı bir dil kullanılmalıdır.

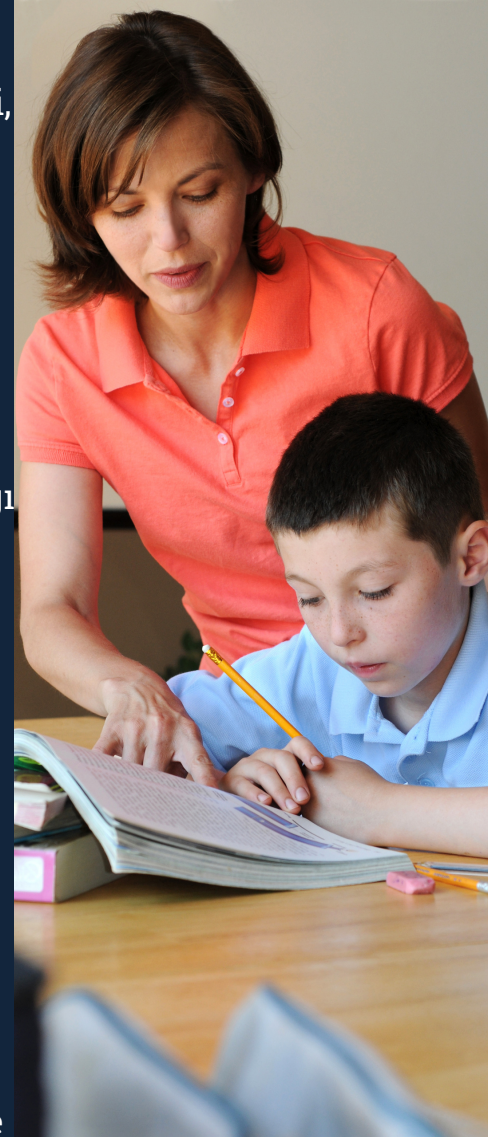
KIYASLAMA:

Yakın çevredeki başarılı arkadaş veya akraba çocuklarından geride kalma endişesi de başarısızlıkla ilgili endişelere yol açabilir. Aileleri tarafından daha başarılı akranlarıyla karşılaştırılan çocukların yaşadığı hayal kırıklığı, onların yeterli çaba ve performans göstermesine engel olabilir. Bu da başarısızlığı beraberinde getirebilir.

Anne-babanın beklentisi çocuğun yeteneğinin üzerinde ve yüksek olduğu zaman çocuğun cesareti kırılır. Çocuk anne-babasını hayal kırıklığına uğratmaktan korkar. Oluşan bu başarısızlık kaygısı, çocuğu yeni girişimlerden ve denemelerden alıkoyar.

Bir öğrencinin edindiği başarısızlık düşüncesi; kendisine güvenini kaybetmesine, daha az motive olmasına, umutsuzluğa kapılmasına, daha az çaba göstermesine ve dolayısıyla daha az başarılı olmasına neden olmaktadır. Anne-babalar da bu durumu tembellik ya da bilinçli çalışmama olarak algılayabilirler.

Çocuğun olumsuz özelliklerine yoğunlaşarak başkalarıyla kıyaslamaktan çok, olumlu özelliklerine odaklanarak kendi içinde gösterdiği gelişmeler kıyaslanmalıdır.

BAĞIMSIZ ÇALIŞMA BECERİSİ:

Çocuklar, ödev yapma konusunda okula başladıkları ilk yıllarda anne-babalarının desteğine daha fazla ihtiyaç duyarlar. Çocuklar için, ödevlerini bir erişkinin yardımıyla yapmaktan, kendi başına yapabilmeye geçmek önemli bir gelişim aşamasıdır. Bu gelişimin olabildiğince erken sağlanabilmesi için ev ödevlerinin en önemli işlevinin bağımsız çalışabilme, bilgiye ulaşabilme ve sorumluluk becerilerinin gelişmesi olduğu unutulmamalıdır.

Çalışma saati boyunca çocuğun başında beklemek, ödevin her bölümüne müdahale etmek, en ufak zorlukla karşılaştığında hemen yardım etmek, bir kısmını çocuğun yerine yapmak, çocuğun bu becerileri kazanmasını geciktirir.

Çocuğa ödev sorumluluğu aşama aşama verilmeli, kontrol aşamalı bırakılmalı ve çabası övülmelidir. Bu süreçte aksaklıkların tespiti için öğretmen ile iletişim halinde olunmalıdır.

Çocuğun ödevlerini kendi başına yapması, ana-babanın bu konuda hiç sorumluluk almaması anlamına gelmemelidir. Ana-babanın ödevlere önem vermesi, izlemesi, kontrol etmesi ve cesaretlendirici olması bu becerilerin gelişimi için önemlidir. Başlangıçta çocuk daha yakın bir izleme ve daha fazla yardıma gereksinim duyacaktır. Ancak zaman içerisinde bu becerisini geliştirerek anne-babasına olan bağımlılığı azalacaktır.

DİĞER ÖNERİLER::

- Anne-babanın çocukları ile kuracağı sağlıklı iletişim, okulda ve eğitimde karşılaşılan sorunların çözüme ulaştırılmasındaki en temel dayanaktır. Çocuğu bir birey olarak görmek, onu dinlemek, sohbet etmek, birlikte keyifli zaman geçirmek anne-baba ile çocuk arasındaki bağı güçlendirecektir.
- Televizyon, tablet, bilgisayar başında geçirilen ders dışı zaman gözden geçirilmelidir. Teknoloji kullanım zamanı çocuğun yaşına göre mutlaka sınırlandırılmalıdır. Anne-baba olarak teknoloji kullanımını konusunda çocuğa doğru model olunmalıdır.
- Ders çalışma rutini oluşturulmalıdır. Her gün aynı zaman aralıklarında çalışmanın, alışkanlığa dönüştürülmesi için kararlı olunmalıdır.
- Her evde çocukların bilmesi gereken mantıklı ve uygulanabilir kurallara ihtiyaç vardır. Kurallar çocukla birlikte belirlenmeli; tutarlı ve kararlı şekilde uygulanmalıdır.
- Çocuklara ev içinde düzenli olarak yapacakları, yaşlarına uygun görevler verilmelidir. Örneğin, odasını toplama, sofrayı kurma-kaldırmaya yardım etme vb. Önce çocuklara verilen görevin hangi sıra ile nasıl yapılacağı işlem basamaklarına dikkat çekilerek gösterilmeli, beceri kazanılana kadar çocuk gözlenmeli, ihtiyaç halinde rehberlik edilmelidir.
- Çocuğun hayatı, yatma, kalkma, oyun, ödev, yemek zamanları mümkün olduğunca belli bir düzen içinde planlanmalıdır.

KAYNAKLAR